

O Muzeum

Ksiądz Jan Wiśniewski

Rozwijający się w XIX wieku ruch kolekcjonerski oraz powstawanie oddziałów Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego na terenach polskich będących pod zaborami sprzyjało powstawaniu muzeów o charakterze regionalnym. Znany radomski kolekcjoner ks. Jan Wiśniewski w grudniu

1913 roku część swoich zbiorów muzealnych przekazał Radomskiemu Oddziałowi Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego. Ta darowizna przyczyniła się do powstania muzeum w Radomiu. Ksiądz zastrzegł sobie prawo wycofania darowizny w przypadku nie wywiązania się Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego ze zobowiązań, urzędzenia i otwarcia w ciągu roku muzeum.

Wybuch I wojny światowej wstrzymał prace nad organizacją muzeum, a opiekę nad zbiorami przekazano osobom prywatnym. Część przechowywana była w posesji Macieja Glogiera przy obecnej ulicy Sienkiewicza 12, oraz w domu inż.

Stanisława Magnusa (ówczesnego prezesa PTK) przy obecnej ulicy Curie-Skłodowskiej 6. Mimo, iż zbiory zostały rozproszone oraz częściowo niszczone, ksiądz nie wycofał darowizny.

Historia

W 1921 roku PTK wznowiło działalność i zaczęło rewindykować zbiory oddane na przechowanie. Dzięki staraniom działaczy PTK 18 marca 1923 r. w jednej z sal ówczesnego gmachu Starostwa przy obecnej Żeromskiego 53, otwarto pierwszą regionalną placówkę muzealną. Właśnie tę datę przyjmujemy jako początek muzealnictwa radomskiego.

Nowa placówka działała w tym pomieszczeniu przez dwa lata, po czym, zbiory przemieszczono do prywatnego pomieszczenia w kamienicy Stefana Hempla przy obecnej Żeromskiego 46. Kolejnym miejscem lokalizacji muzeum była ulica Poniatowskiego 6, gdzie w 3 latach będących własnością Państwowej Wytwórni Broni dnia 30 marca 1930 roku uroczystie otwarto muzeum. Duże zasługi w urządzeniu nowej siedziby położył inż. Kazimierz Ołdakowski dyrektor Państwowej Wytwórni Broni i ówczesny prezes PTK.